

другото, а защо не и в някаква степен сакрално пространство, от което слиза хайдушката дружина.

Преминаването на границата между двете пространства трябва да се осъществи чрез действия, чийто смисъл е насочен към обезпечаване на този преход. В случая такива действия са „организирани“ под формата на хайдушка сватба. Хайдушката сватба „следва“ модела на традиционната сватба и същността ѝ на най-важен преминаващ обред в йерархията на социализиращата обредна система³³ с оглед реализирането на конкретна идея. Хайдушката сватба е символична сватба. Чрез нея се осъществява акт на преход между две състояния. Този преход задължително е свързан с преминаването от едно в друго пространство. Това се реализира под формата на мнимо сватбено шествие, чийто персонажи са „изчерпани“ с групата на сватбарите /хайдушката дружина/ и булката-преоблечен хайдутин. Символичният характер на хайдушката сватба определя и същността на травестията, която не е изцяло в същността на обредното травестиране.³⁴

Във всички текстове е ясно подчертан социалният статус на хайдутите- „МОМЧЕТА“, „отбор юнаци“, т.е. ергени. Определяща характеристика, съотносима с предстоящите конкретни действия и същината на хайдушкия колектив като цяло с оглед ролята му относно бъдещия статус на неговите членове.

Първото от тях е избор на булка. Това става /в някои варианти/ чрез оглеждане на всички в ЗЛАТНО огледало, като задължително изискване е да бъде избран този, който има „лице моминско“, „върви женско вървене“, но „сърцето му да е юнашко“, или „да му ѝ мъжко сърцето“. Следва избор на годеник- той трябва да е с „тънки мустаки“. Останалите момци са определени за зълви и девери. В някои от текстовете описанието на булката, като изискване за избор, е обстоятелствено чрез подчертаване на женското- тънка снага, руса коса, черни очи, каврък вежди- сигурен код и база на предстоящата травестия. В тези изисквания се очертава категорична бинарност женско- мъжко, изразена в синтеза „лице